

Svævefly ses oftest i ensom majestæt, cirkelnde rundt over hovedet på os. Men for at flyene overhovedet kan komme så langt, kræver det samarbejde på landjorden. I Polyteknisk Flyvegruppe arbejder og hygger ingeniører og DTU-studerende side om side for at skabe de bedste sociale og sportslige betingelser for piloterne.

En velsmurt flyve

STUDIELIV „Når vi kun skal op i 4-500 meters højde, er faldskærmen primært for, at du sidder ordentligt i sædet. I den højde vil den alligevel ikke gøre nogen gavn.“

Den betryggende melding kommer fra instruktøren Frans Pløger, som i dag skal have undertegnede med ud at flyve en tur. Således beroliget sætter jeg mig til rette i forsædet i topersoners svæveflyet. Stålwiren, som kommer fra et spil helt nede i enden af landingsbanen, bliver fastgjort til flyet. Pludselig strammes wiren, accelerationen trykker mig hårdt tilbage i sædet, og vi bumper hen ad landingsbanen. Med ét hører støjen op, svæveflyet stikker næsen i sky, og udsynet er blåt, blåt og atter blåt. Hastighedsmåleren ligger allerede på ca. 100 km i timen, og højdemåleren kravler støt opad. 250 m... 300 m... 350 m... Klunk. Det giver et gub i mig, da en rystelse går igennem svæveflyet.

Traditionsrigt foreningsliv

Vi er på Kaldred Flyveplads cirka 10 km fra Kalundborg, hvor Polyteknisk Flyvegruppe (PFG) holder til. Ingeniører og studerende sidder bænket til morgenbriefingen i køkkenet, hvor halvdelen af interiøret er fra et gammelt kemilaboratorium på DTU. PFG har 68 aktive medlemmer, hvoraf de 23 er studerende. Jon Steensen fra PFG er studerende på DTU, og han erkender, at medlemstallet ikke er, hvad det har været:

„Det er nok desværre gået lidt ned. Vi har ganske få studerende i øjeblikket, og vi vil selvfølgelig gerne have nogle flere.“

Martin Brødsgaard er i gang med sit speciale i vindenergi på DTU. Han har før fløjet i andre klubber, men da han begyndte at studere på DTU, var valget oplagt:

„Vi har nogle gode tilbud til studerende, det er billigt at flyve herude, og så er man sammen med folk, der har samme interesser som en selv. Noget, der er specielt ved vores klub, det er, at vi flyver ude ved Kalundborg, så man tager tit derud en hel weekend ad gangen. Der er fællesspisning om lørdagen – en melder sig til at købe ind, en til at lave mad, og om aftenen snakker vi om de forskellige flyvninger og løst og fast.“

Der er mange sociale aktiviteter forbundet med klubben, som blev stiftet helt tilbage i 1943. På den traditionsrige sommerlejr, som afholdes hvert år, er højdepunktet kofesten, hvor en halv ko sættes til livs. Vinterhalvåret bruges i klubbens værksted på DTU's Lyngby campus, hvor der foruden reparation og vedligeholdelse af flyene afholdes en årlig julefrokost.

Til lands... og så i luften

På flyvepladsen er der hektisk aktivitet efter morgenbriefingen. Aflange trailere bliver hevet ud af en række grå bygninger, og inde i dem ligger nogle af svæveflyene – skilt ad, lige til at sætte sammen som en anden Ikea-sofa. Den foretrukne uniform er bøllehæt og solbriller, og alle hjælper til, får samlet flyene og tjekket dem igennem for eventuelle fejl, hvorefter de stilles op i to køer på flyvepladsen.

En ombygget, gammel tysk luft-havnsbus fungerer som 'kontrolltårn'. Fra den kommunikerer Martin Brødsgaard med spilføreren og firhjulstrækkeren, som trækker wiren tilbage til startstedet:

„Folk lærer allerede, når de bliver oplært

til at flyve, at der er nogle ting, der skal klares på jorden. Så for det meste så er folk gode til at se – der skal lige en traktor derud, eller der skal hjælpes til der. Hvis der ikke er nogen, der gør det, så kommer vi ikke i luften.“

To gamle, grå Massey Ferguson-traktorer kører i rutefart for at trække svæveflyene tilbage i køen, så de er klar til den næste tur. Og hvis turen skal blive længere end en rundflyvning eller to over flyvepladsen, kræver det både meteorologisk indsigt og erfaring.

En udfordrende sportsgren

Det er ikke lige sådan at komme op og flyve selv. Man gennemgår først en uddannelse. I den praktiske del kommer man op at flyve, først med en instruktør i et tosæders fly, og senere helt på egen hånd, dog under instruktørønsyn. Den teoretiske del består af seks fag, blandt andet flyvelære og aerodynamik.

På trods af at flyet kun var cirka 500 m oppe, gjorde den gode sigtbarhed på dagen, at man kunne se mere end 40 km væk.

FOTO THORKILD AMØL CHRISTENSEN

maskine

„Uddannelsen er skruet sammen af en praktisk og en teoretisk del. Typisk tager folk fat på den praktiske del først, fordi de vil finde ud af, om det er en sport, de vil ofre tid på,“ siger Jon Steensen.

For at holde flyet i luften skal man finde de steder, hvor der er opadgående luftstrømme – også kaldet termikbobler. Ved hjælp af disse opvinde kan flyet blive blæst højere op, og man kan dermed få en længere tur, der kan vare timevis og være hundreder kilometer lang. Når det lykkes, er det ifølge Martin Brødsgaard en rigtig god fornemmelse:

„Jeg synes, at svæveflyvning kombinerer flyvning med at være en sportsgren. I stedet for at man bare flyver rundt, så har man nogle mål, man kan gå efter. Det er en personlig tilfredsstillelse at opnå det mål, man satte sig for, da man

satte sig op i flyet om morgenen. Alle kan lære at flyve, men svæveflyvning kræver en hel masse erfaring.“

Udsigt over det halve kongerige

Tilbage i flyet informerer instruktøren mig om, at den høje lyd kom fra wiren, der blev koblet fra. Selvom jeg var forberedt på det, kan den slags godt skræmme lidt i 400 meters højde. Stilheden sænker sig over kabinen, og Saltbæk Vig breder sig ud foran fødderne af mig. Cirka 40 km sydpå ses Storebæltsbroens pyloner klart og tydeligt. Piloten fører flyet rundt i små cirkler, og der er frit udsyn til både Samsø, Sejerø og Sjællands Odde. Desværre gør den manglende termik, at turen

kun tager ti minutters tid, før vi lægger an til landing. Svømmepøle og parcelhuse bliver større og større, mens vi suser ned mod landingsbanen. Et lille bump afslører, at vi rammer jorden, og så ruller flyet ellers bare videre, indtil det er stoppet.

Ude af flyet med begge ben solidt plantet på landjorden er jeg glad for, at der ikke blev brug for den ubrugelige faldskærm...

Hvis du kunne tænke dig et prøvememberskab i Polyteknisk Flyvegruppe – eller bare vil vide mere – så gå ind på www.pfg.dk.

– KRISTIAN BALSOGAARD

„Det er en personlig tilfredsstillelse at opnå det mål, man satte sig for, da man satte sig op i flyet om morgenen. Alle kan lære at flyve, men svæveflyvning kræver en hel masse erfaring.“

MARTIN BRØDSGAARD, STUDERENDE PÅ DTU

I forgrunden samles de sidste dele på et svævefly. I baggrunden ses den gule lastvogn med spillet, som trækker flyene i luften.

Instruktøren Frans Pløger (nr. to fra højre) ses her foran et af klubbens tosædede svævefly, som bruges til at oplære svæveflys-elever.

„Spil, du må hale tot (stramme wiren op, red.) til en junior.“ Denne kommando bliver sendt via radio til spilførereren, når piloten er klar til at komme i luften.

Når svæveflyene skal i luften, skal der på de første meter være en til at holde fast i flyets vingetip, så den ikke rammer jorden og bliver beskadiget.